

Den skolske Kvinde paa Tjele.

Livsfortælling fra Reformationstiden af **H. F. Gwald.**
Fjerde Bog.
(Fortset.)

Han var dog nærved at opgibe Ordet, da han endelig, som Solens sidste Straaler sluttet bag Stovaaens, saa Margaret nærmere sig. Hans Hjerte bankede af dødvælst Fryd, da han blev var, at hun kom alene. Med lette og hurtige Strid gik hendes stavelige Stille, indhyldet i den fide og høide Novicedragt, hen ad Stien, ikke ulig en Due, der blinndt flyver mod Høgens Rede. Hendes Klynne blusede af den raske Gang, hun standsede et Par Gange og saa sig tilbage, men gik saa uden Tøven lige mod Hytten. I samme Øjeblik, hun naaede Døren, sprang Vigand ind i et Brændselrum ved Siden af Forstuen og skjulte sig der.

Margarets Hjerte bankede af den hurtige Gang og af Spænding. Hun var paa Flugt fra sit Fængsel, Klosteret, og ilede nu ad Kærs Nælle til. Maris Brev havde givet hende det eneste Raad til at slippe bort paa en heldig Maade og uden at ubetvle sig for at blive forfulgt. Hun prisste endog sin Lykke, fordi den søvnlige og efterladne Portvæger først henad Aften havde givet hende Brevet. Derved var hun falden paa at bede Abbedisens om Tilladelse til at turde blive om Natten hos den unge, gamle Kvinde og vaage hos hende. Abbedisse Marine havde rigtignok gjort Indvendinger, men da Margaret nu havde vundet hele hendes Tillid, var hun falden til Høje, dog paa det Vilkaar, at to Lægebøder ledsagede Margaret til Hytten. Disse uelovte Vægere blev Margaret let lovt, idet hun der, hvor Stien befjedes af fra Vejen, havde givet dem Tilladelse til at vende tilbage til Klosteret. Dette gjorde de bedste og aller, da et Øjeblik ved Nattens Side i den unge Troldvindes snævre Hytte ingenlunde forekom dem lysteligt. Margaret fordømte den unge Abbedisse, at hun havde ladet dem gaa, fordi deres Nærværelse i Hytten kun vilde volde stabelig Uro, men at hun meget ønskede, at de skulde afhjælpe hende den næste Morgen.

Det var nu hendes Plan, efter at hun havde tilbragt nogle Timer hos Mari og dyet hende Trøst, ved det første Daggry at ile til Ane. Her kendte hun en Bonde, hvis fuge Barn hun havde hjulpet, og som hun haabede lei at faa til at lære hende til Møllen. En Sten faldt fra hendes Hjerte, da hun saa sig vel inden for Maris Hytte-dør, og hun traadte nu med Tak til Gud ind i Stuen, — da hun til sin Forbavselse fandt den tom og straks opgavede, at der ingen Mari saa i Altoen, ja at endog Sengklæderne vare urorte.

Idet hun slog Haenderne sammen af Forundring, hørte hun Døren gaa bag ved sig. Da hun vendte sig om, saa hun til sin Forbavselse en høj Mand i verdslig Dragt og med Sværd ved Siden for sig. Hun stirrede paa den fremmede, gentendte Vigand og fant med et Strig om i Maris Stol.

Der lod ingen Velsignelse fra Vigands Læber, uagtet den allerede svævede ham paa Tungen, saa stærk er Banens Magt. Blodet brusede i hans Arter, og Lidenskaben gjorde ham i det første Øjeblik stum; men han fik Bugt med Stormen i sit Indre og nærmeste sig Margaret med et mildt Klynne.

„Forfærdes ikke, Margaret! Der skal intet ondt blive dig tilføjet, hvis du følger mig efter min Villie. Snart vil du fatte alt og ikke være vred paa mig, men taknemmelig.“

„Mari“, udbrodt Margaret med stavelende Røst og rejste sig brat, „hvor er hun?“

„Hun er ikke hjemme“, svarede Vigand, der nu fuldtommen havde genvundet sin Fatning. „Ikke hun, men jeg talte dig hid.“

„I, og ikke Mari?“ spurgte Margaret, idet hun tog Brevet frem af sin Bælm og viste ham det.

„Mari“, sagde Vigand med et Smil, der isænde Margarets Blod, „gørde og stred, som jeg bed hende.“

Margaret fant atter om paa Stolen, skulde sit Klynne i sine Hænder og brast i Graad. Det var Fortvivlelsens Taarer, hun udgød, men de lettede dog hendes Hjerte. Vigand havde imidlertid studt Slaaen for Døren og gik nu atter hen til hende.

„Nu vilde vi ikke blive forstyrrede, og vi kunne tale trygt og uindbrødet med hinanden.“

Margaret rejste sig med blusfende Kinder, og hendes funklende Blik viste, at hendes Stolthed og naturlige Mod var vaagnet i hele sin Styrke.

„Hvad vil dette sige?“ sagde hun med lydende Røst.

„I hvad Hensigt har I loffet mig hid, og hvortil denne Indespærring? Er I rasende og gal?“

„Margaret“, sagde Vigand og gik tæt hen til hende, „det vil sige, at nu er Timen kommen, hvorefter jeg i mange, lange Aar fultede, den Time, da du maa følge mig og blive min.“

Han lagde sin Haand paa hendes Stulder. Hun reo den bort og vilde ile mod Døren for at fly; men han greb hende med Jernhaand, drog hende til sig og trykkede et brændende Kys paa hendes Læber.

Hun sled sig fra ham med et Strig; Hytten, som dækkede hendes Hoved, faldt af, og hendes rige, brune Haar rullede ned og omsluttede hendes blussende Klynne. Hendes stolte Dine lyste, og hun saa sig vildd om, som om hun søgte en Anis eller et andet Forsvarsaaben. Da hun intet fandt, fant hun atter om paa Stolen og var en Afsmagt nær. Dog fik hun Bugt med den Svimmelhed, der i et Øjeblik omtaagede hendes Hjerte. Hendes Blik fastede sig paa Voldsmændens Klynne og fængsledes af hans funklende Blik som Fuglens af Slangen.

„Var stille“, sagde Vigand, som stod foran hende med forslagne Arme, „og ikke saa vild, er du end faare dejlig at stue selv i din Harm. Jo mindre Taalmod, des værre Kær! Førg nu ingen Overlast af mig, Margaret! Dog er det mig tært, at vor Bagt straks blev hidsfattet med et Kys. Det Kys vil brænde paa dine Læber og nu og altid sige dig, at nu er du min!“

„Guds hellige Moder!“ sagde Margaret og saa opad med Fortvivlelse i sit Blik. „Stig herved med alle dine gode Engle og fri mig af denne Dødvælst Vold.“

„En from Ven!“ sagde Vigand i en spottende Tone. „Og det nu med Sante Peter og Sante Paul eller med Sante Laurentius og Sante Søren og se, om de ikke herved for at frelse en knibst Jomfru! Nej, paaald du saa hellere de jordfide, til hvem du dog har størst Tro, men som du hidtil bragde. Hvad mener du om Sante Knud og Sante Holmer? Men disse Hjelgener ere ulysteligvis ikke til Stede. Der bliver da kun til Rest Sante Vigand. Hvad om du paaaltdie hans Medlidenshed og undlod at stælde ham for en Djævel?“

Vigand læste i Margarets Blik, da han nævnte Knud og Holmer, at Haabet blussede op i hendes Hjerte; derfor sagde han:

„Forfaa mine Ord ret! Holmer Hansen drog fra Kærs Nælle for fem Dage siden, Knud og Jde aarle i Gaar Morges — de ere alle borte! Dert holdt du saa længe for Nar, — min Duffe, saa du selv blev narret.“

Margaret blev dødbleg, og nogle tunge Taarer faldt fra hendes Tjelaag, medens hun knugede sine foldebe Hænder mod Bryjstet.

„Græd du kun!“ vedblev Vigand; „hidig Graad tørres snart. Den Dag vil komme, da du ler. Snart vil du være i Sadelen og lang herfra; men Ventetiden vil jeg nytte til at gøre din Sjæl fortrolig med det, som kommer. Se ikke i mig en Voldsmænd, som vil ranke dig, men en tro Ven, der mod din Villie frelser dig fra et ulystsaltigt Liv, dig, Stregreddatteren, paa hvem Verdens Ringgang hviler. Med Klorens Magt er det snart forbi, og ham, du tanker, er din Ven, fedes nu ved dig og har vendt dig Ryggen.“

„Det tror jeg ikke“, sagde Margaret med mat Røst; „der er ikke Sandhed i din Mund.“

„Nere, end du tænker“, svarede Vigand. „Du har kun een Ven, han, som nu taler til dig og som vil stræbe efter at bje dit trodsige Hjerte og vinde din Ha, hvad du engang skal fatte mig for. Du skal nyde høvis og sømmelig Medfart, Margaret, og slemme, at du ikke faldt i slette Hænder. Nu fatter jeg mig her paa Vænten, saa at Boret er imellem os. Hør da rolig paa det, jeg har at sige dig. Mangen Gang striffede du for mig, men aldrig oprigtig, hvad jeg fuldt vel du. Nu vil jeg skrifte for dig, en Vre, du maafe agter ringe; men det skal ikke mangle paa Oprigtighed, og ikke en Fjold i mit Hjerte skal være skjult for dig.“

Han talte nu længe og vedholdende, idet hans dybe Røst snart lod dampet og ensformig, snart hævede sig, naar Lidenskabens Storm reo ham hen. Margaret sad der med døblegt Klynne og Hænderne foldebe i sit Sted. Hun hørte som den, der ikke hører, og dog dullede senere det, som hun kendte, hvor Ordet havde ædt sig ind som Drømmeengel i en Blomstertrop.

Kun ufuldtomt og dunkelt opfattede hun, hvad Vigand sagde om Fortiden, om den Klyngeagt og Spot, han ofte havde højet af hendes hebengangne Fæder, om den Trost, han desuagtet havde vist mod sin Vælgøret, om den Haan, Holmer Kud stadig havde vist mod ham, og om alle de bitre og krænrende Ord, han havde maattet bje af Knud, slet Gengæld for mangearig, faabelig Godhed. Ikke mindre spilt var hans Skildring af hans brændende Kærlighed, om hvilken han sagde, at den var opstaaet i hans Hjerte uden hans egen Skyld, en Drift, nedlagt i ham af Staberen selv. Saa længe havde han striffet hende og læst i hendes skønne Dine, indtil hendes Vilsede stod udflettelig præget i hans Hjerte, og han elskede hende højer end jordist Binding, Vre og Lid. Dog trods al den Bitterhed, hoormed han Kildebe det, han mente at burde have, og al den glødende Veltalenshed, hoormed han udmalede sin dybe Lidenskab, talte han dog for bøve Vren. Margaret nttede dette Puskerum, da han lod hende i Fred og tun stræbte at ghye Ordets Gift i hendes Vren, til at samle sine Taanter, genvinde sin Fatning og styrke sig ved Ven.

Men ikke saa snart sagte han at indvi hende i sine Planer for Fremtiden, før hun vaagnede til fuld Samling og med Vandsnærværelse littede til høert Ord, han sagde. Hun fik at vide, at hun i denne Nat, om saa Timer, maatte følge ham, og at det var hans Agt for altid at forlade Danmark. Han nævnte Landsnagten, ikke ved hans rigtige Navn, men som John Craigenfelt, og søgte at indvilde hende, at nu sølte han sig overtiget om, at den fremmede Ariger virelig var hendes Morbrøder, og at man havde gjort ham stammelig Uret. Han bad hende se et Vidnesbyrd om hans gode Hensigter i hendes Frændes Nærværelse. Sluttelig underrettede han hende om, at hun ikke vilde blive uden tvindelig Selskab, da en rigtignok ulukkelig, men abelsbaaren og gobhertjet Kvinde, Fru Elefabel Ghydensstjerne, der nu var hendes Morbrøders Trolovede, i Selskab med dem agtede at drage ud af Landet.

Saa fortvilet var Margarets Stilling, at hun ikke tænkte over, hooreledes Vigand var kommen i Røst med de to, i hvis Selskab hun stulde føres bort. Hun tænkte kun Gud vare lovet, at jeg ikke bliver ladt ene med ham! Landsnagt og slet Kvinde ere dog Mennesker og ville maafe forbarme sig over mig! — Hun aandede derfor lidt friere, og da hendes vedbarende Taushed opbragte Voldsmænd, og han forlangte at høre et Ord af hende, sagde hun med en Fatning og Ro, som bagester andrede hende selv:

„Jeg er i eders Magt, Vigand, og maa følge eder, det ser jeg godt. Da jeg nu finder mig i min Starvne og ikke gør Modstand, maa I unde mig lidt Hvile, før vi drage bort.“

Den Tale huede Vigand godt, og han gik udenfor og satte sig paa Bagt paa Vænten ved Døren, hvor han littede, om ikke Johan Goerdes og Rytterne nærmeste sig. Aftenen var nu allerede lang fremstreden.

Men Margaret blev efter hans Bortgang siddende som lammet, og det frugtellige Sindsoprør og den stærke Spænding efterfulgtes af døbelig Mathed. Hendes Nærværelse i Maris Hytte alene og under saa strækkelige Omstændigheder syntes hende at være noget uvirkeleg, en rød- som Drøm; men naar Vigand rørte sig uden for Hytten, vaagnede hun ghyende til fuld Klarhed om det nærværende og udgød bitre Taarer. De Sandhedsord, Holmer i sin Tid havde talt til hende, fik nu en knugende Magt; hans Akaarler, der havde vist sig at være i fuldeste Vægl grundede, genslok i hendes Vren, og hendes angstede Sjæl spaarede med et haabsløst: for silde!

Dog gik hun ikke i Rette med Forsynet, fordi hun uden egen Skyld var bleven fædet i saa for en Nød. Hendes Tro paa Guds Kærlighed og Barmhjertighed var ikke rokket, hendes Haab om Frelse endnu ikke ubsluft. Hun fant ned paa sine Kna og bad indelig og længe til sin Gud og Frelser — for første Gang i hendes Liv glemte hun Jomfru Maria og den hele Stare af Hjelgener.

Men inden hun kom til Ende med sin Bøn, omtaagedes hendes Tante, hendes Hoved fant ned paa Stolen, foran hvilken hun var knælet, og haalede liggende faldt hun i dyb Søvn, som styrkede hendes Vegeme, udslettende nogle angestfulde Timer af hendes Liv og maafe frelse hendes Sjæl fra Vanvid.

Syvende Kapitel. Guds Dine.

Medens Margaret inde i Hestens Hytte, nedfuntet i Glemfens Nat, nød en vedervægende Søvn, led Vigand utenfor alle Hæledes Kvaler. Natten stred frem, men alt blev stille, og end ikke den svageste Ønd meldte hans Hjelperes Komme.

Lufinde urolige Danter plagebe ham. Stulde Landsnagten have brudt sit Ord og spogtet ham? Kæppe muligt; thi derved vilde den pengegriffel Eventyrer gaa Glip af sin halve Fortjeneste. Mon Margaret ikke blev saonet i Klosteret, og vilde de ikke komme mandstærkte derfra for at søge hende? Mere end een Gang tænkte han paa at gaa ind i Hytten og udspørge hende om de nærmere Omstændigheder ved hendes Bortgang fra Klosteret; men saa uvertelige Modsigelser kunne forenes i et menneskelig Hjerte, at den samme Mand, der ikke veg tilbage for et frækt Kvinderev, ikke nænnede at forstyrre sit Offers Søvn.

Stum og urokelig stod han og stirrede hen for sig, stadig luttende. Da raslede det i Gyldebustens Grene saa Strid fra ham, og han for sammen. Var det Nattens vind? Han saa derhen, og det forekom ham, at han kunde skimte en Stikkelse, som rørte sig. Han sprang derhen som en Tiger, men greb kun den tomme Luft.

Den kolde Svød stod ham paa Vandene, da han atter var vendt tilbage til Hyttens Dør. Han stod der med forslagne Arme og stirrede op mod den stjernetære Himmel, mens Natens hørtidelige Stillehed angstede ham. Han havde disse blinkende Stjerner, stumme Vidner til hans sorte Daad. De syntes at være som Guds Dine, der irettesættende saa ned paa ham og ynkede ham i hans dybe Nædværelse. Hans Hjerte blev grebet af en vild Trods, og i davnittig Harm løstede han sin knyttede Haand truende mod Himmelen.

Ensomheden blev ham nu uudholdelig, og da han i det samme saa, at det dagedes, saa det maatte være langt over Midnat, tog han Mod til sig og aabnede Døren til Kammeret. Her tog han sin Ladst og raabte til Margaret, at hun skulde komme ud.

Med et Strig vaagnede hun og sprang op, først forvirret; men snart kom hun til fuld Klarhed om sin strækkelige Stilling. Langsamt traadte hun ud af Hyttens Dør. Hendes Kna rystede under hende, men da den hvale Morgenvind sølede hendes Pande, og hun, efter saa længe at have været indespærreret i et snævert, taalmt Rum, indaandede den friske Luft, sølte hun sig vidunderlig styrket. Hun saa op mod Guds majestetiske Himmelhvælvning, og de blinkende Stjerner vare for hende som Vennebliske, der tilsmilede hende Trøst og fantebe Fred i hendes angstede Hjerte.

„Din forræderiske Skalk af en Morbrøder har sovet mig“, sagde Vigands dybe Røst tæt ved hende. „Vi maa gaa herfra til Jods og opsøge ham og Fru Elefabel paa Vindaa Lavens Slot. Kun en lille Times Gang over Aafsen til Stigballelig ligger Hysterens Bram. Vi gaa i den og ro over til Dynes. Kom nu fluts!“

Men Margaret blev staaende og stirrede op mod Stjernerne, som blinkede til hende og indgød hende nyt Mod. Hun kunde ikke tro, at denne Riddingsdaad skulde fuldføres; det maatte kunne lyktes hende at bje Voldsmændens Hjerte.

Hun traadte da ud af Hyttens Dør, faldt paa Kna for ham, greb hans Haand og bad ham med Ord saa venlige og ydmyge, som aldrig før vare tomne over hendes stolte Læber, at lade hende fare. Hun forestillede ham det usle og umandige i at stælde en værgeløs Kvinde bort mod hendes Villie og lod ham vide, at hun aldrig vilde blive hans; sø vilde hun søge Døden. Hun mindede ham om, at der leuer en reffardig og alvidende Gud, i hvis Hænder det er strækkeligt at falde, og som ofte lader den mest skjulte Riddingsdaad blive opdaget og straffet. Hvilten frugtellig Gengældelse ventede ham ikke, hvis hans Voldsdaad blev røbet? Endnu kunde alt afværges, og hans Hjalperes Udbetvlelse var et Vink fra Himmelen, en naadig Henstand, en Udvej til Frelse, som blev ham tilbudd. Hun tilføoe ham ved alt, hvad helligt var, at hvis han lod hende gaa med Fred, skulde denne Nats Hænder blive evigt skjulte, og hun vilde aldrig rejse nogen Klage imod ham. De vilde da stilles; men hun vilde bede for hans Sjæl som for en Vens.

„O, Vigand!“ udbrodt hun sit sidst, „I var dog i mange Aar min Kærer, Skriftefader og Ven? Var jeg eder ikke altid lybig og hørtig? Naar krænkede jeg eder eller hanlede imod eder, før I selv ved eders Veltindighed tvang mig dertil? En ond Mand maa være faren i eder nu. — Jaa et andet Sind og vis Barmhjertighed!“

Hendes bløde Stemmes bævede Klang og de dejlige Dines dunkle Glans, mens hun bad og bønligt saa op til ham, syntes et Øjeblik at afværbe ham. Han holdt tavst hendes Haand fast i sin, og hun sølte, at hans Haand stulde; men snart viste det sig, at han atter havde tilsluttet sit Hjerte og forhæbet sig. Hans Svær søbede, at han havde overvejet, om Klogskaben ikke bed ham at lade hende gaa.

„Nej“, sagde han, „og atter nej! Jeg er ikke en saadan Taabe nu at slippe dig. Du er en Kvinde, du vil røbe mig og sladre; inden et Par Timer vil Ane Bønderne være paa Venen, der vil gaa Bud til Gud og Bisping, snart vil en hel Hær være efter mig, og Udhængene jage mig som et vildi Dyr. Du er snild, Margaret, men du overlifer mig ikke. Nu af Sted! Der er Stien; gaa nu foran mig og brug dine rappe Ven!“

Margaret rejste sig i stum Fortvivlelse og gik, som hun bod. Idet han gred Læberfakten og fulgte hende, hørte han atter den samme Kælen bag Hyldebustens, og det forekom ham, at han saa en Stikkelse, der sneg sig bort. Dog, nu var der ikke Tid til Forsøgelse; han maatte ind i Stovens Stjul og stræbe snarest at naa Baaden.

Margaret stred rast foran ham, efterhaanden med stadig hurtigere Strid, saa at han fik den Tanke, at hun vilde flygte. Han sprang da frem, greb hende i Armen og standsede hende.

„Gaa ikke hurtigere, end at jeg kan vinde med!“ sagde han med blussende Klynne og et funklende Blik. „Jeg bærer her i min Haand en tung Byrde, da denne Sæt rummer hele min Formue. Stulde vi blive forfulgte, og du vil drage dig det til Hytte, saa at jeg nødsages til at væge imellem dig og mit Mammon, taster jeg Sækken og griber dig. Vi vilde nu leve eller omtomme med hinanden!“

De gik nu atter videre, og nu og da talte han til hende. Hans Ord vidnede baade om hans frugtellige Sindsoprør, og om at hendes indelige Ven om Medlidenshed, som nu, da den ikke var bleven hørt, havde gjort hans Brøde endnu hørrer, tynkede paa hans Samvittighed og øgede ham, saa at han snart ikke vidste, om han havde eller elskede sit Offer mest.

„Lade dig fare!“ sagde han med hæst Røst, „for at du kunde løbe i Armen paa Holmer Hansen, og I stulde i Fryd og Gammen haane den stakkels, narrede Riggerbrøder? Nej, deraf bliver der intet! Ikke til denne Straafjunters Lykt, men for min egen Mund har jeg gemt dig nu i syv lange Aar.“

Margaret, som først havde gaadet ham for hurtig, sagttede nu stadig mere sine Strid for at trække Tiden ud. Tingene var, at Fortvivlelse over hendes haabløse Stilling og den Sjelval, hans vilde Tale voldte hende, omfider lammede hendes Kræfter. Da de vare tomne op paa Høderne og havde naaet en aaben Plads i Stoven, fant hun om paa en Vindfælle, der saa ved Stien, og sagde, at hun ikke var i Stand til at gaa et Strid videre.

„Stød nu helst eders Sværd i mit Bryst“, tilføjedede hun med blegnende Kinder og mat Røst, „jaa er alt forbi, og jeg bliver velislig ikke Holmer Kuds Hustru.“

„Ikke, hvilken Sna!“ sagde han, idet han tog Blads ved hendes Side og slap den tunge Sæk. „Du skal ikke blive hans og dog leve! En lille Høife faar jeg unde dig, for at du atter kan blive frisk og stærk. Derpaa ile vi videre, og snart skal du være paa Vindaa Lavens blandt lystige Venner. Der skal Borgfogedens Kvinde vilde op for dig med Bilsbrød, og du skal faa sbe Bud i drifte, som vil give dig lystigt Mod. Du skal afstæge denne grimme Vigsert af en Kutte og iføres samme Klæder, saa at du bliver dig selv igen, saa sager, som du ser var at se til; og jeg skal smykke din Hals og dine Hænder med gylde Kæder og kostelige Ringe. En hyrig Hest ventter dig, og jaa ride vi glade ud i den videVerden og prøve Eventyr.“

„Hvor armt og usjælt“, vedblev han, idet hans Blik, funklende med feberagtig Glans, hvilede paa Margarets dødblegte Klynne, „var ikke hidtil dit, ligesom mit Liv! Hviltte Taaber vare vi ikke, naar vi jog efter Hellighed og tun fandt Trældom og Ydmængelse! Og din stakkels, svagfindebe Moder, som svinger sig hæs i Bisping og derved mener at vinde Salighed hilst — ja, Margaret! tror du paa dette Hilst? Er der et Liv efter dette? Nej, alt endes i Graaen! Ondt og godt findes heller ikke uden i vor egen Indbildning. Lykt og Glæde; det er godt, Pine endt.“

Margaret hørte hans Stemme, men kunde ikke mere opfatte Ordene. En døbelig Mathed faldt over hende, og hvor haardt hun end stred imod, saa fant dog hendes Tjelaag til, og hun sov ind. Den Søvn varede kun et Minut; men i dette korte Spænd af Tid forevævede hende i en bild Drøm Minder fra hendes Barndoms Læsning om kristne Kvinder, der bleve boriserte af Saracener og slæbte i Trældom. Opvaagningen stede brat, og hun stænnede ghyende, at Virkeligheden næsten var værre end Drømmen. Hun sølte Vigands Haand paa sin Stulder. Han stod opret i en luttende Stilling; hans Blik var spændt, hans Kinder blege.

„Jeg hører Hovslag!“ sagde han. „Eder fluffer mit Dre mig?“

De littede begge i Taushed, Margaret kunde søle sit Hjertes Pulsflag. Nu hørte hun tydelig, at en Rytter tom jagende i rasende fart. Hun sprang op og udbetvle et højt Strig; men i samme Nu sølte hun Vigands Haand paa sin Mund. Med et rast Tag smed han Læberfakten bag Træstammen, gred hende med sine stærke Arme, løstede hende op og løb med hende ind i Stovens Tjning, saa let, som havde hun været et lille Barn.

Dog, nu lod Hestens Hovslag ganske nær. Et højt Raab meldte, at de vare opbagede. Margaret saa to Mand til Hest ile hid med Lynets fart, og den ene havde en lille Pige foran sig i Sadelen. Hun hørte atter et højt Raab og genkendte Marsten. Hun saa en Deltis gnistrende Dine og stummenbe Bidsel tæt ved sit Hoved og sølte, at Munten slap hende. Hun fant til Jorden, hvor hun knælebe blev Vidne til et Stue, der fik hendes Blod til at stivne af Rædsel.

Holmer Kud sprang af sin Hest og styrkede med funklende Blikke og dragen Klinge mod sin Dødsfjende, hvis Sværb allerede blinkede i Luftten, medens hans onde Dine stod Habet og Fortvivlelsens Lyn. Sværdene trykkes, saa det sang i dem. Vigand veg tilbage, men sprang atter frem med endnu større Kraft og gjorde et rasende Udvald. Spidsen af hans Sværd var kun en Tomme fra Holmer Kuds Hjerte; men Holmer ventte Svædet, tog fat paa my, og i samme Øjeblik, som Bent Due ilede hid for at komme ham til Hjelpe, jog han sit Sværb gennem Vigands høje Arm. Med et højt Strig trat Vigand Armen til sig, lod sit Væge falde og flygtede, idet han med et Spring satte ind i Stovens Tjning, og Bent foer efter ham.

Margaret sølte sin Haand greben af et Par smaa, haarde Bærnegænder, en stærk Arm lagde sig om hendes Midje, hun saa et elstet Klynne tæt ved sit og hørte en dyrebær Røst, stælende af den dybeste Glæde, sige:

„Margaret, Margaret! Gud være taktet og priset!“ Hendes Syn dækkedes som af et Sær, hendes Hjertes Slag standsede, og hun fant i en dyb Afmagt.

(Fortættes.)

Munterhed er en Kraft, Verusning er en Svæltelse.